

Za našo deco.

V čarobni zemlji.

(Dalje.)

Dosti je bilo, da sta si mislila, kam hočeta in že je plovila v tisti smeri.

Vozila sta se po mili volji. Nazadnje sta si otroka spet želela na suho zemljo. Na obali, kjer

sta sedaj hodila, je bilo vse polno ograj iz šibja, ki so zapirale zelene livade. Na neki večji livadi sta opazila slona, in sicer pravega slona. Mahal je s svojim dolgim rilcem, kakor da bi ju bil klical. Poleg njega je počivala kamela in malo dalje se je krasen majhen konjiček veselo poigraval. Tudi siv osliček je bil tu.

»Zdaj hočeva jezdit!« je vzkliknil Marko radostno in je stekel na livado.

»Ali bodo dopustili, da se jim spraviva na hrbet?« je vprašala Marica. »Jaz bi rada na slona!«

»Jaz pa na konja«, je rekel Marko.

Marica se je podala k slonu. Žival je začela sukati svoj repek in gibati z ogromnimi ušesi ter ji je prišla nasproti. Ko je bila docela pri deklici, je pokleknila na tla na sprednje noge in Marici je bilo lahko povzpeti se na široki hrbet.

V tem času je tudi Marko brez težav zajahal konja. Najprej ga je preizkusil, kako teče po zeleni trati, potem pa se je ustavil pri Marici. Začel se je smejati slonu, ki je le počasi in nespretno hodil.

Dan je otrokoma potekel kaj hitro. Treba je bilo iti spat. Marko je razjahal svojega konja, slon pa je pokleknil, tako da je mogla Marica prav udobno zopet stopiti na tla. Otroka sta potem odšla po isti poti, po kateri sta bila prišla. Ko sta tako stopala po poti, sta naenkrat zapazila na tleh hrošča, ki je zelo sličil rogaču. Imel je svetel hrbet, posut z zelenimi lisami, velike črne oči in samo štiri noge. Marko je živalici zastavil pot s svojim čevljem, potem jo je pa pre-

vrnil z nogo na hrbet. Uboga živalica se je zaman trudila, da bi se sama zopet spravila na noge. Marko se je njenim prizadevanju sladko smejal.

»O, Marko! Ne muči hrošča dalje! Pusti ga, naj gre na svoj dom!« je rekla Marica, pa je postavila hrošča zopet na noge.

»Saj mu nič slabega ne storim«, je odgovoril Marko ter je hrošča zopet položil na hrbet.

»To je grdo od tebe«, je zaklicala Marica razjarjena.

Pa Marko se na to ni prav nič oziral. Smejale se je še nadalje, videč, kako se hrošč zastoni trudi, da bi prišel spet na noge. Naposled, ko mu je bilo dovolj te igre, je rekel:

»Hajd, neumni hrošč, hodi zopet po svojih nogah!« Pripognil se je ter prijel hrošča za eno nogo, pa tako surovo, da se je odtrgala in mu ostala v roki.

Uboga živalica je skušala ubežati, ali je padla pri vsakem koraku. Marko jo je sunil z nogo, da je odletela daleč v travo.

»Ti si mi pokvaril vso današnjo zabavo. Ti si res pravi hudobnež,« je stokala Marica, brisoč si solzne oči. »Čemu si brez vzroka pokvaril hrošča za njegovo življenje? Kako bo sedaj hodil?«

»Naj si kupi palico,« je menil Marko brezbrizno.

»O, lokomotiva, pridi in spravi naju domov, ker sem zelo trudna in nesrečna,« je zaklicala Marica.

Lokomotiva je bila tedaj tu. Marko, nezadovoljen s seboj in sestro, je sedel v en konec vagona, pa ni hotel niti govoriti. Vrnitev je bila dolga in neprijetna.

Pred velikimi vrati sta izstopila. Marica je potegnila za zvonec. Ali ko se je ozrla, ni bilo Marka nikjer. Pregledala je vse vagone, pa ga ni bilo in ga ni bilo. Samo enega izmed njegovih čevljev je našla na vagonskih stopnicah.

»Marko, Marko!« je klicala vsa v strahu. Povsod je bila le gluha tišina.

Vrata so se odprla. Solnce je zahajalo. Ni mogla storiti nič drugega, kakor da je z žalostnim srcem legla v posteljo.

VI.

Ko se je drugega jutra prebudila, ji je brenčala okoli ušes rumena osa.

»O, osica, ne piči me!« je vzkliknila deklica. Osa je sedla na zglavnik in se začela snažiti po celem telesu.

»Osica, lepa! Ali te nisem včeraj pregnala z namazanega kruha?« je vprašala Marica.

Pametna misel.

Mož si je bil v dolgih letih prihranil 200 zlatnikov in je sedaj premišljeval, kam bi to svoto skril, ker je bil vedno v strahu pred tatovi. Prišla mu je misel, da bi novce zakopal na vrtu. Kakor je bil sklenil, tako je tudi storil. Neke poletne noči je izkopal v enem kotu vrta jamo, dal tja vrečico z zlatom ter je potem zopet skrbno poravnal tla. Bil je sedaj prepričan, da je našel izborna skrivališča in je nekaj časa živel mirno in brez skrbi. Kakor se pač dogaja, človek vedno premišljuje in tako tudi naš mož. Vsak dan se mu je vrivala misel, da je morda le kdo videl, kako je zakopal svoje prihranke. Ni mu nazadnje dalo miru in zopet je bil neke noči na vrtu, da bi se prepričal, če je z zakladom vse v redu. Koplje in koplje, a vrečice ni bilo! Koplje hlastneje, poskuša na levo in desno — denarja ni! Kaj zdaj? Nekdo si ga je prilastil, ali kdo? — Sum je padel na soseda, s katerim si ni sta bila kaj dobra, ker je vedno hotel imeti kako posejilo in je trdil, da ve, koliko denarja ima naš mož prihranjenega. — Sum je bil torej tu, ali kaj je mogel na sam sum sosedu storiti? Dolgo je premišljeval, nazadnje pa si je napravil bojni načrt.

Stopil je do soseda, ga je poprosil za lase, da bi obral sedje. Pri tem sta se začela razgovarjati, prišla sta tudi na slabe čase in da je treba paziti na denar. Naš mož je menil:

»Jaz sem si prihranil 400 zlatnikov, 200 zlatnikov sem neke zakopal, da nihče ne ve, kje. Ostalih 200 zlatnikov sem doslej shranjeval doma, pa se mi ne vidi varno. Zato bom zdaj enega večera dal še teh 200 zlatnikov tja, kjer so oni. Tako bo potem vse na varnem.«

Ko je odšel, je sosled, ki je bil res tisti tat, premislil:

»Kako bi pa bilo, da dobim še onih 200 zlatnikov? Če jih hočem dobiti, seveda ne sme najti prazne jame, drugače ne bo nič več dal vanjo. Bo pač najboljša, da še danes spet zakopljem ukradenih 200 zlatnikov. Ko bo potem sosled še dodal svojih 200, jih bom čez par dni lahko dvignil — vseh 400.«

Tako se je tudi izvršilo. Ko je naš mož šel kopat za svojim denarjem, da bi videl, če mu je zvižgača bila uspela, je v svoje nezrečno veselje res našel vrečko z denarjem vred. Hitro jo je pobral in odnesel, dodal seveda ni nič, ker ni nič več drugega denarja imel.

Kakšen obraz je napravil sosled, ko je čez par dni prišel po zaklad, si pa lahko mislimo...

Nalašč ne. Star kmet iz vasi, ki leži daleč proč od vsake železnice, pride na kolodvor in zahteva pri šalterju karto. Na vprašanje, kam, reče, da to nobenega nič ne briga. Po dolgem prerekanju nateče cilj vožnje Rentling. Komaj je imel karto v roki, se zvito nasmeje in reče: »Zdaj bom se nalašč peljal v Stuttgart!«

Ni bil pijan. Zena je zjutraj vprašala moža: »Si bil sinoči zopet pijan?« — Mož pa se je opravičil: »Jaz? Jaz že nisem bil pijan, a moj sosled, ta je pa bil. Ko sva šla skupaj domov, mi je ta naroda na nogo stopil, da še danes ne vem, kako je mogel biti tako pijan!«

Na straži. Vojak stoji ponoči na straži. Nasproti mu prileti od nekega prepočena krava. »Kaj z njo,« si misli stražar, a v tem ga pride nadzorovat častnik, ki po telefonu sporoči slučaj komandi. Od tam pa pride vprašanje, od kod da se je priklatila krava. Odgovor se je glasil: »Tega pa nam krava ni vedela povedati.«

Osa se je dvignila in se je začela nekako čudno vrteti po zraku. Marica jo je pazljivo opazovala.

»Prepričana sem, osica, da ti veš, kje je moj brat. Ali me hočeš povesti k njemu?«

Osa se je začela še bolj igrati. Marica je to razumela. Brž je bila na tleh. Osa je letela par metrov pred njo, pokazujoč ji pot. Hodila je dolgo, dolgo. Pot skozi gozd je bila zelo težavna in mučna, a deklica na to niti ni mislila. Misli je ves čas samo na svojega brata. Nazadnje je prispela do trnjeve ograje. Videla je skozi trnje, da se tam nekaj premika. Takoj ji je bilo jasno, da je to Marko. Poskušala je priti preko trnja. Trnje ji je izruvalo lase, trgalo obleko, razpraskalo roke — ali ona je kljub temu nadaljevala svojo namero. Marka je našla ležati na travi. Na eni nogi ni imel čevlja ter je bil z vrvjo trdno privezan na v zemljo zasajen količ. Ko je videl sestro, se je hotel dvigniti, pa ni mogel. Marica mu je hotela pomagati na noge.

»Kako si prišel sem, Marko?« ga je vprašala.

»Velikanova vražja deca me je spravila sem. Privezali so me z dolgo vrvjo na ta količ, pa so me potem prisilili, da sem hodil po eni sami nogi. Padal sem, ali oni so se temu na glas smejali, pa so me topli, da sem moral zopet naprej skakati. Nazadnje so skrajšali vrv ter me prisilili, da ležem. Oh, kako sem lačen! Kako me vse boli!«

Dobra Marica je premišljevala, kako bi ga oprostila. Po sreči je imela seboj top nožič. Z veliko vztrajnostjo je potem prerežala vrv.

»Beživa sedaj!« je vzkliknila. Prerila sta se skozi trnje ter sta hitela za oso.

»Jaz nočem biti več tu,« je rekel Marko s solzami v očeh, ko sta bila blizu vrat.

»Tu je krasno,« je zatrjevala Marica.

»Mogoče za tebe, ker se ti doslej še ni nič hudega dogodilo.«

»Niti tebi bi se ne bilo dogodilo nič, če tega ne bi sam povzročil.«

»Kako to?« je hotel Marko vedeti.

»Ali ti tega res ne vidiš?« je odgovorila Marica. »Zaprli si veverico v kletko, pa si bil zato sam v kletki. Odtrgal si ubogemu hrošču nogo, zato si tudi sam danes...«

»Dosti, dosti!« jo je jezno prekinil Marko.

Marica je umolknila. On je bil preveč truden. Zato je legel na travo in je brž zaspal. Ona je sedla kraj njega in je začela razmišljati, kako obleko bi mogla obleči svoji lutki. Ne nkrat jo je predramil šum. Dvignila je glavo in opazila nekega pisanega psa, ki ji je pritekel. Ko je bil pri deklici, se je začel milovati.

»Oh, kako si ti dober!« mu je začela Marica govoriti in ga je božala. To je Marka prebudilo.

Pes je prišel tudi k njemu, pa mu je začel lizati roke. Potem je potekel, da poišče suho vejo, prinesel jo je v gobcu ter jo spustil pred Marka. Nato je začel mahati z repom, kakor da bi hotel reči: »Hajd, vrži jo sedaj tja!« Marko je vzel vejo in pes je skočil, da jo zopet prinese. Tako sta se prijateljsko igrala do mraka. Tega večera sta Marko in Marica legla brez solz spat.

VII.

Nekaj dni Marko ni mučil nobene živali. Malo je sicer dražil psa, ali ta je to veselo prenesel. Nekega dne so sedeli vsi trije ob ribniku ter so posmatrali bistro vodo in nemirne ribice. Naenkrat se je Marko dvignil ter rekel:

»Loviti hočem!«

»Kaj hočeš loviti?« je vprašala Marica.

»Pa ribe! Videla boš.«

Odšel je, pa se je kmalu vrnil z dolgo šibo, na kateri je bila vrvica s trnekom. Nato je sedel ter spustil trnek v vodo.

»Marko, prosim te, pusti to. Vem gotovo, da boš zopet kaj slabega napravil,« je prosila Marica. »Vidiš, da so tu same zlate ribice, ki jih ni mogoče jesti. Ti jim hočeš vzeti samo življenje.«

Marko je videl tudi sam, da je tako. Ali baš tedaj je hlastnila krasna ribica po trnku. On je spretno potegnil in je vrgel ribico na travo. Nato je, ves srečen, zopet spustil trnek v vodo. Ali Marica je sedaj hitro skočila, vzela je ribico in jo vrgla zopet v vodo.

»E, gospodična! Ti misliš tako? Tedaj bom jaz tako,« je rekel srdito. Nato je vstal in je Marici zvezal roke z močno vrvico. Ona se je branila, ali Marko je bil močnejši od nje. Ko je bil gotov, je lovil dalje v ribniku.

Vrgel je že tretjo ribico na travo, kar se je zopet pojavil nad njim temni oblak. Ko se je spustil, je dobil obliko ogromnega čevlja, ki je Marka od zadaj tako močno sunil, da je bil takoj v vodi.

Deček se je sicer vzdržal nad vodo, ni pa si mogel pomagati iz ribnika. Uboga Marica mu tudi ni mogla pomagati, ker je imela roke črsto zvezane. Začela je klicati na pomoč. Tedaj je skočil pes v vodo, je prijel z zobmi Marka za rokav in ga zvelkel na bolj plitvo mesto.

Od tedaj se je zdelo, kakor da bi kaka nevidna moč Marku ne dala pokoja. Čestokrat se mu je videlo, kakor da vidi izza grma veliko roko, ki mu žuga. Ali pa je čul, da se mu neko nevidno bitje zlobno smeji. Včasih se je tudi nanj spustil kak oblak in neka roka ga je začela vleči za lase. Zato ni bil več srečen. Postal je tudi zloben in prepirljiv napram Marici.

»Kako to, da se tebi nikoli nič neprijetnega ne dogodi? Vse nesreče so samo zame,« je rekel nekoč.

»Vse te nesreče čutim tudi jaz. Ti ne veš, Marko, kako nesrečna sem radi tebe tudi jaz.«

On je stal dolgo časa zamišljen.

»Veš kaj?« je začela ona nenadoma. »Šla bom k očetju teh mladih velikanov, ki te tako mučijo. Prosila ga bom, naj jim prepove, da bi te še dalje nadlegovali.«

»Kaj, ti bi si upala k velikanom?«

»Upam si. Evo, baš sedaj se bom napotila tja.«

»Kaj pa naj jaz storim v tem času? Kaj, če me zopet napadejo?«

»Hudobno dete, kakršno si ti, more biti samo v postelji pri miru. To je že babica pravila. Spravi se v posteljo in ostani tam. Tako ne boš mogel nič slabega storiti in zato se niti tebi ne bo nič neprijetnega pripetilo.«

»Kako pa hočeš ti potovati?«

»Slon me bo odnesel,« je odgovorila Marica.

(Konec prihodnjič.)

Širite „Slov. Gospodarja“!